

soner yder underhold (artikel 1). For lønmodtagere er vedtaget et tilsvarende direktiv (nr. 68/360 af 15. oktober 1968).

Medlemsstaterne er efter artikel 2 forpligtede til at tillade indrejse på grundlag af et gyldigt pas eller identitetskort. Kun for ægtefæller og slægtninge, der ikke er statsborgere i medlemslandene, kan stilles krav om visum.

Medlemsstaterne skal efter artikel 3 give statsborgere i de andre medlemsstater ret til ophold, når de indrejser i de angivne øjemed. Varer udførelsen af en tjenesteydelse kun 3 måneder eller derunder, kan der ikke stilles krav om, at den, der udfører eller modtager tjenesteydelsen, skal søge opholdstilladelse. Derimod kan det kræves, at han anmelder sin tilstedeværelse i landet. Ved længerevarende tjenesteydelser og ved etablering kan ansøgning om opholdstilladelse kræves, men tilladelse skal meddeles mod forevisning af pas eller legitimationskort samt dokumentation for, at ansøgeren hører til en af de persongrupper, der omfattes af direktivet. Ved tjenesteydelser skal tilladelsen omfatte det tidsrum, der er nødvendigt til ydelsens udførelse; ved etablering skal tilladelsen udstedes for mindst 5 år ad gangen og fornys uden videre. Der kan i intet tilfælde stilles krav om en særlig arbejdstilladelse til udøvelse af den selvstændige virksomhed. For ægtefæller og slægtninge retter varigheden af retten til ophold sig efter den persons forhold, som de afleder deres ret fra. Direktivets regler gælder efter artikel 4 under forbehold af hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Det bemærkes, at Kommissionen den 14. juli 1971 har forelagt Rådet et forslag til direktiv om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser, der skal træde i stedet for det her omtalte direktiv. Forslaget tilsigter forenkling og pålægger ikke på væsentlige punkter medlemsstaterne videregående forpligtelser end de gældende regler.

Rådsdirektiv nr. 64/221 af 25. februar 1964 om harmonisering af de særlige bestemmelser for udlændinges indrejse og ophold, der er retfærdiggjort ved hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Efter direktivet kan medlemsstaterne fravige reglerne om indrejse og ophold både for selvstændige erhvervsdrivende og lønmodtagere,

når dette skyldes hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Sådanne hensyn kan ikke påberåbes af økonomiske grunde (artikel 1 og 2). Forholdsregler, der træffes af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed kan alene støttes på den pågældendes egne forhold. At han er dømt for straffbare handlinger er herved ikke uden videre tilstrækkeligt. Udløbet af det pas eller identitetskort, der har været lagt til grund ved indrejsen og ved meddelelse af opholdstilladelse, berettiger ikke til udvisning. Som modstykke hertil er det foreskrevet, at den stat, der har udfærdiget rejselegitimationen, uden særlige formaliteter skal tillade den pågældende at indrejse, selv om rejselegitimationen er udløbet, eller indehaverens statsborgerskab anfægtes (artikel 3). Afvisning eller nægtelse af første opholdstilladelse under påberåbelse af hensynet til den offentlige sundhed kan kun ske, såfremt den pågældende lider af visse sygdomme, der er opregnet i bilaget til direktivet. At den pågældende pådrager sig en sygdom, efter at den første opholdstilladelse er meddelt, kan ikke begrunde, at forlængelse af opholdstilladelsen nægtes, eller at den pågældende udvises (artikel 4). Artikel 5-7 indeholder regler om den administrative fremgangsmåde. Afgørelse om den første opholdstilladelse skal træffes snarest muligt og senest inden 6 måneder. Ansøgeren har ret til at opholde sig midlertidigt i landet, indtil afgørelsen træffes. I det omfang modtagerstaten anser det for nødvendigt, kan den udbede sig oplysninger om ansøgerens tidligere straffe fra de andre medlemsstater, men sådanne forespørgsler må ikke foretages systematisk. Afgørelsen skal begrundes, medmindre hensyn til statens sikkerhed taler derimod. Fristen til at forlade landet skal i almindelighed være mindst 15 dage, hvis den pågældende endnu ikke har fået opholdstilladelse, og ellers 1 måned. I påtrængende tilfælde kan disse frister dog fraviges. Udlændingen skal kunne anvende samme retsmidler over for afgørelsen, som indenlandske statsborgere har over for almindelige forvaltningsakter (artikel 8). Hvis ikke der er mulighed for at anvende retsmidler over for afgørelsen, eller hvis retsmidlet alene omfatter spørgsmålet om afgørelsens lovlighed eller ikke har opsættende virkning, må beslutning om nægtelse af opholdstilladelse eller udvisning ikke træffes, før der er indhentet udtalelse fra et organ, over for hvilket udlændingen skal kunne fremføre sit forsvar og lade sig